

Fugtighed, og som om Vinteren gemte paa en saa bitterlig Kulde, at Vandet undertiden bundfrøs i Døbefonten, mens Præsten maatte staa paa Prækestolen i Sivsko og store Bælgvanter.

Om Hverdagene laa Kirken hen i uforstyrret Fred, kun besøgt af den lange, skindmagre Klokke — „Døden“, som man kaldte ham — der med sine lange Knokkelarme lagt dybsindigt over Kors bag paa Ryggen vandrede herud fra Byen hver Morgen og Aften for at røre de rustne Taarnklokker og lade nogle basdybe Toner runge ud over Rævene, som luskede omkring mellem Tjørnene, over Degnens Faar, der gik og græssede tungsindigt uden for Kirkegaardsmuren, og nu og da over en enlig Fiskermand, der laa med sin Baad inde under de stejle Skrænter og drog Agn.

Om Søndagen derimod — især paa de store Højtidsdage — var her Liv og Fest. Da mylrede det paa Vejen herud fra Skibberup af helligdagsklædte Fodgængere og blankt pudsede Køretøjer; og rundt om Næset kom Fiskerfamilierne sejlene i Baade og lagde til ved Strandens store Sten, hvorfra Mændene bar Kvinderne i Land paa deres Arme. Kvinderne havde alle sorte Kirkehætter paa Hovedet, og mange bar Moskranse og Blomsterkors, som de lagde hen paa de